

Stařec, Eleonora a Kryšpín aneb *buřty, pivo a nenávist*

Ptáte-li se co mají Kryšpín a Eleonora společného s *buřty, pivem a nenávistí*, tak dobrovolně přiznávám, že vůbec nic, protože jsou to boží hovádka, které by ani ve snu nenapadlo někomu klást nástrahy, léčky a slibovat si od toho očekávanou zuřivost a nenávist!

Nebudu si ale hrát na chytrého a prozradím na sebe, že jsem nevěděl, kolika let se dožívají divoké kachny, a tak jsem si potřebné informace už před 41 lety vyhledal v chytrých knížkách a dozvěděl jsem se:

- *Průměrná délka života kachen ve volné přírodě: kolem 5 let*
- *Starší jedinci mohou přežít: i 10–15 let !!!*
- *Rekordně byly zaznamenány kachny divoké staré téměř 30 let, ale to je velmi vzácné*

a jen si to představte, já „mám“ dvě divoké kachny, které žijí se mnou, protože si mě, na rozdíl od některých z vás tady, děsně oblíbily, už někdy od roku **1985!!!**

Vím, že mi nevěříte, s tím ale nic nenadělám.

Ale tenkrát to bylo takhle:

Ještě za komančů jsem přišel na místo, kde lišky tehdy dávaly dobrou noc, a já si řekl, že tam postavím dům (ono to sice tak jednoduché samozřejmě nebylo, ale tu úřední fázi s ohledem ke kachnám přeskočím, protože to není vůbec důležité a taky nechci, aby Vidláka trefil šlak dřív, než se pustí do sýpky).

Moje tehdy krásná žena se na mě už tehdy škaredě podívala (asi stejně ošklivě, jako by se podíval náš Kocour) a stejně jako on si poklepala na čelo a řkouc:

„Tady v těch bažinách a mokřadlech? Ty ses zbláznil! Jseš cvok!“

No, a protože já cvok ani náhodou nikdy nebyl, tak jsem si v podniku, v kterém jsem tahal čáry, půjčil ikonický kolový bagr „DH 132“ o kterém každý tady u Vidláka musí vědět, že dokáže vybagrovat dŕouru do hloubky 6,6m. No, a když jsem měl ten bagr, tak jsem holt tu dŕuznu vykopal, vypnul motor a té mé hezké

holce jsem celý rozradostněný nad tou d'ouru vystřihl oslavnou říkanku, kterou si do dneška pamatuji z mateřské školky:

*Studna hluboká,
voda v ní studená,
kdo do ní nakouká,
uvidí oblaka.*

a protože jsem chlap zjevem i činem, přidal jsem mužný popěvek z *Otvírání studánek* dua Bureš/Martinů, protože právě ta vybagrovaná skutečnost se zas tak moc od jejich *rubínky* nelišila (tedy až na tu křišťálovost a vůni) a abych tu moji krásnou češtinářku trochu rozněžnil, když nevěřícně a šokovaně zírala do té mnou právě udělané d'uzny = tedy studny!

*Králko, milá králko,
studánko rubínko,
proč že tebe zkalili,
proč že tě rmoutili?*

Ale protože byl už večer, řekl jsem si, že betonové skruže, šterk a tááák do d'uzna naházím druhý den a manželce to duo Bureš/Martinů už nějak dozpívám, aby věděla, že držím slovo chlapa!

Druhý den přijedeme a... a vono ho*no, přátelé! Byl jsem za, jak dávno ví náš Kocour, za blba, protože blb míní a bažina mění.

Když jsem přišel k té své d'uzně, tak po ní nebylo vidu ani slechu! Ta bažina si v noci prostě postavila hlavu a asi si řekla, že to tak nenechá. Z mé vykopané d'oury udělala docela regulérní 4x větší rybník tak, že mnou původně vybagrované bažinaté „břehy“ nechala gravitačně sjet v noci do té mé d'oury, tedy studny!

A teď se konečně dostávám k tomu, proč vám to píšu místo toho zdejšího hádání a zuření.

Do tý d'uzny nejenže sjely ty moje bagrem vykopané „břehy“, ale ta bažina přes pouhou jednu noc ten rybník dokázala naplnit až po samé okraje hnusnou bažinatou vodou, takže ač jsme do ní s ženou koukali, jak koukali, žádná *oblaka*, jako v té mé říkance, jsme neviděli, pouze jsme cítili odér zapáchajícího bahna.

A jak jsem si tam smutně sedl na břeh té mé o něco větší „studny“, najednou vidím něco naprosto neskutečného.

Na hladině rybníka se kolébaly dvě krásné kachny (sameček a samička). Kýčovitější obrázek byste těžko hledali. Když jsem se vzpamatoval, tak najednou slyším z těch umívajících se úst mé krásné ženy něžně, ale přece jen trochu výsměšně, Josefa Václava Sládka:

Znám křišťálovou studánku,
kde nejhlubší je les,
tam roste tmavé kapradí
a vůkol rudý vřes.

Tam ptáci, laně chodí pít
pod javorový kmen,
ti ptáci za dne bílého,
ty laně v noci jen.

Když usnou lesy hluboké
a kolem ticho jest,
tu nebesa i studánka
jsou plny zlatých hvězd

a její poťouchle rozzářené oči napovídaly, že i Sládek by mi tu (nejen) křišťálovou studánku záviděl.

Jenže, přátelé, to ještě není všechno, protože ty dvě kachny (= Eleonora a Kryšpín, jak jsem je pojmenoval) každé jaro k nám asi tak na 10 dní přilétnou a jsou tak oprskle samozřejmě, že vždycky kolem 16-17 hodiny přijdou na dosah mé ruky, ať jsem doma, v garáži či na zahradě. Chvíli se mnou postojí, protože ví, že mám pro ně v kapse vždycky nějaký kus rohlíku, já jim k němu vyprávím, jak jsou hezké, protože chválu na jejich krásu mají k tomu rohlíku ze všeho nejraději. A když ten rohlík spořádají, kolíhavě a velice pomalu za častého ohlížení za mnou odcházejí směrem do bažin. Tím všem naznačují, že moc dobře ví, že já za nimi za chvíli přijdu s dalšími nakrájenými rohlíky, které jim ale tentokrát musím dát do vody bažiny a ony je pak z té vody čvachtavě jedí (foto č. 9).

Dělají to tak téměř každý rok od doby, kdy jsem kopal tu d'uznu. Vysvětluji si to tak, že v době páření v našich bažinách hledají a také nalézají klid od jiných dotěrných kačerů... nebo to taky může být tak, že o mě ví, na rozdíl od našeho mrzutého Kocoura, že jsem ten nejlepší a nejhodnější člověk na světě!

Už jen dodám, že dneska je místo rybníku ta ženě slíbená pětimetrová studna (viz foto č. 6), z které zalévá tou již křišťálovou vodou svoji zahrádku, kterou nám pravidelně spásá kolem potulující zvířectvo. Ale nám to nevadí (tedy mě určitě) a ženě vlastně taky ne, protože žít s těmi zvířecími kumpány kolem nás je nezapomenutelný zážitek... i proto nemáme ploty, které oba nesnášíme!

A protože se ty zvyky kachen každý rok opakují zcela stejně a pravidelně, tak jsem došel k závěru, že to nemůže být samo sebou, že se tohle Eleonora s Kryšpínem přece nemohli naučit od svých rodičů, prarodičů ani pra- pra- pra jiných kachen, takže nemůže být jinak, přátelé, než že:

!!! mám úplně nejstarší kachny na celém světě !!!,

protože musí jít o původní pár Eleonory a Kryšpína z d'uzny z toho roku raz dva.

No a já, abyste mi uvěřili, vám níže místo zloby a nenávisti posílám moje kachny - Eleonoru a Kryšpína s přáním, aby i vy jste měli na blízku místo jermaků, posseltů a kolaborantů ty, které máte rádi, spolu se zvířecími kumpány, bez nichž život stojí za ho*no.

Dále následuje 10 fotek Eleonory a Kryšpína:

1) fešák Hubert, vlastně Kryšpín:

2) kráska Eleonora:

3) Nejstarší kachny na světě – Eleonora a Kryšpín:

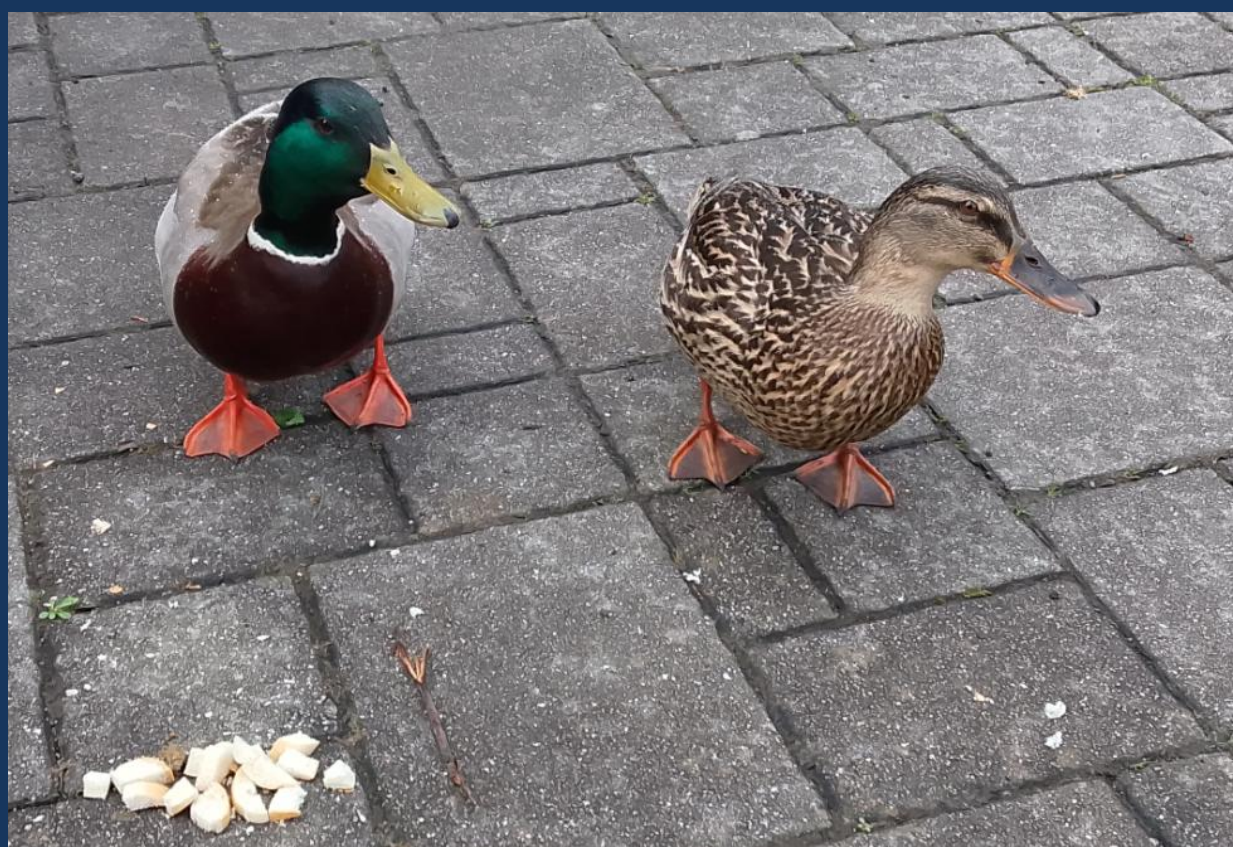

4) Nejstarší kachny na světě – Kryšpín a Eleonora:

(když jsem jim řekl, že je budu fotit pro vás do litterate, ihned si Kryšpín i Eleonora zobáky zkontrolovaly brka, pak se vzorně postavili vedle sebe, fotogenicky zatvářili a když jsem je vyfotil, zase spořádaně a bez štěbetání si vzájemně vyměnili místa a umožnili mi udělat stejné foto, ale v opačném pořadí)

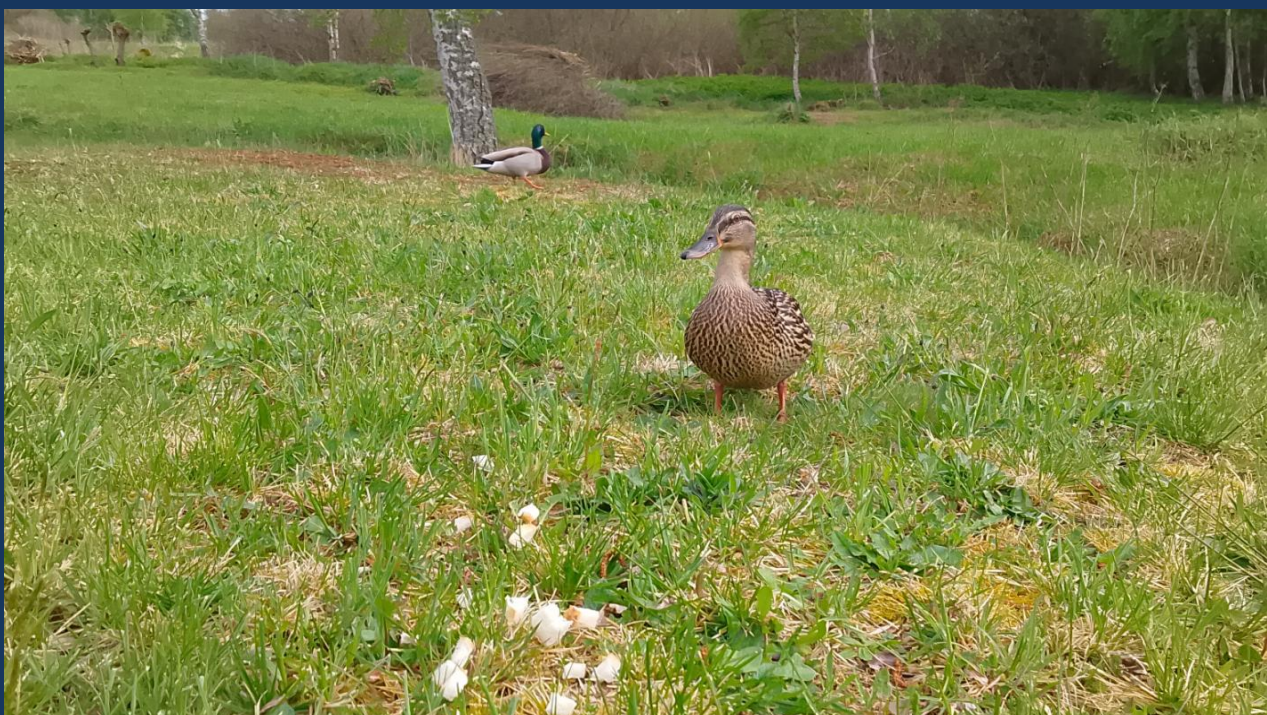
5) Eleonora a Kryšpín si chodí před garáž pro rohlík jako do hytlermarketu:

6) Bývalá d'oura/rybník, dneska už *studna rubínka* (mamlásek kocour na kachny děsně žárí, ač nikdy rohlíky nejí, neodpustí si a jde jim je vždycky žrát, což zejména Kryšpín těžce nese):

7) Eleonora se přišla zeptat, jestli by nebyl ještě rohlík, co jsem měl dělat, byl:

8) s Eleonorou mimo jiné také konzultuji, jak mám opravovat auto, vždycky má poslední štěb, tedy slovo:

9) no, a pak se jde večer do bažin na pořádnou večeři:

